

os, hvad Gammelskatten og de andre Grundskatter vare for et udmærket Aktiv for Staten, de vare ophørte at være Skatter, de vare blevne Prioriteter — en Grundbyrde vil jeg hellere kalde det — men det generede slet ikke det ærede Medlem med Hensyn til i Gaar at fortælle os, at man kunde uden videre lægge en saadan ny Skat paa Ejendomme, der ikke tidligere havde haft det; derved vilde man opnaa Retfærdighed, og saa skulde man naturligvis ogsaa ind paa Bygningsskatten. Dette vanskelige Spørgsmaal, man har haft for i flere Aar, det skulde ogsaa nødvendigvis afgøres i Forbindelse med disse Love her, og i det hele taget den kommunale Beskatning skulde med, ja, der var snart ikke den Ting, man skulde lade urørt, det skulde alt sammen med! Andre ærede Medlemmer have ogsaa trukket højest interessante Spørgsmaal frem: hvorledes man skulde fordele paa en ganske anden Maade, end Regeringen har foreslaaet; man skulde fordele efter Fattigbyrden, man skulde fordele efter Folketal, efter Syvendele, hvad ogsaa et æret kongevalgt Medlem (H. N. Hansen) vilde have, kort sagt, det skal alt sammen indrettes paa en ganske anden Maade end den, som nu Regeringen og Folketinget ere blevne enige om. Det er jo en løjerlig politisk Situation. Her have vi et Højreministerium, et rigtig solidt og godt Højreministerium, hvem det er lykkedes med Folketinget, hvor Flertallet er oppositionelt, at blive enigt om visse Foranstaltninger, som man har gaaet og sukket efter i mange Aar. Og saa kommer den ærede Konseilspræsident og Finansminister herop med disse vel udarbejdede Forslag, som det er lykkedes ham at gennemføre i Folketinget. Men saa kommer man her fra forskellige Sider, og navnlig det 3dje ærede Medlem for 9de Kreds, og siger: Det er umodent, der er mange Ting, der skulle forandres, baade paa det ene og det andet Omraade, inden vi kunne inklade os paa den Ting! Man spørger sig selv: Hvad er egentlig Meningen? Vi, som høre til Oppositionen, og som ikke have været ministerielle i Mands Minde, blive ganske uhyggelige. Her gaa vi og støtte et Højreministerium, vi faa Ord for at være ministerielle, og den radikale Opposition kommer frem fra den anden Side i Landstinget. Den ledes af et højtæret Medlem, som paa Grund af sin Fortid jo har Krav paa Prestige og Indflydelse, og som lægger for os den ene Gang efter den anden Højres Delegeretmødes Program, som vi have at

rette os efter. Saa spørger man, ligesom man spurgte i Foraaret, den Gang, vi havde Ministerkrise, og da jo dette Ting, om jeg saa maa sige, væltede et vist Ministerium, der ogsaa var et Højreministerium: Er det da Meningen, nu da vi have faaet et andet Højreministerium, som jeg troede, vi skulde være glade ved, at begynde paa samme Maade, og er det saa de ærede Herrers Mening, og navnlig det ærede Medlems Mening fra 9de Kreds, endnu en Gang at ville tage Ansvar, hvad han jo ikke vilde i Foraaret? Den Gang ventede hele Verden, at den Mand, der havde styrtet Ministeriet Reedtz-Thott, skulde dog træde frem og sige: Jeg paatager mig Ansvar! Men det blev det ikke til. Nu træder det ærede Medlem frem her som Ordfører, som den ledende Mand, ved den ene efter den anden af disse vigtige Love. Er det Meningen, at nu skal der paa ny styrtet et Ministerium, og er saa det ærede Medlem rede til at tage Ansvar?

Det, der ligger bag ved disse Love, vi have behandlet i de forløbne Dage, og det, vi behandle i Dag, er simpelthen en Foranstaltning, der gaar ud paa at lette Hartkornet, fordi vi alle ere enige om, at Hartkornet er overbebyrdet. Vi, som ikke ere saa lykkelige at eje Hartkorn, i større Omfang i alt Fald, vi Repræsentanter for Kjøbenhavn og Købstæderne, vi indrømme, at Indtægts- og Formueskatten er en retfærdig Skat, uagtet den fører til, at vi komme til at betale mere end hidtil, og Landboerne og navnlig Hartkornsejerne slippe billigere, og vi misunde dem ikke den Gevinst, de derved faa, vi gaa med dertil. Jeg vil ikke kalde Lovene agrariske, men jeg vil sige: Man erkender, at Hartkornsejerne have Krav paa Lettelse i deres tunge Skatter i Betragtning af Tidsforholdene. Saa kom der blandt andet mod disse Foranstaltninger, som altsaa vi Købstadfolk gaa ind paa, en Betragtning frem — hvad skal jeg kalde det? politisk er ikke tilstrækkelig betegnende — en Valgbetragtning, en partipolitisk Betragtning frem, som sagde: Hvis vi gaa hen og lette for Hartkornsejerne noget af Skatterne paa Hartkornet, paa det forgældede Hartkorn, og lægge Skatten over paa Penge-sækken, saa kunde vi ikke holde den politiske Stilling, saa miste vore Vælgere, de, som have sat os ind her i Tinget, deres Indflydelse, dette ville vi ikke finde os i! Ja, men jeg tillader mig at gøre de Herre og navnlig det ærede Medlem for 9de Kreds opmærksom paa een Ting. Der er en gammel Sætning eller et engelsk Ord